

# Guminó a trafikban

(folytatás az első oldalról)

Nos, ez sem igaz! A kifogásolt magatartás pedig az, hogy vasfegyelemmel bezárják az ellenőrök, a sajtós és elég aljas provokációjuk okán megbukott trafikosok, újonnan és sok pénzért megnyitott boltját. Mert azt a kiskorút kiszolgálta, akit az ellenőrök beküldtek cigiért...

Szóval az egész trafikos ügy, undorító, ostoba és érthetetlen. Hogyan juthatott el odáig ez a dolog, hogy megvalósítsák? Soha nem fogom megérteni... az általam kedvelt és egyetlenként támogatott párt kormányzása idején történt a rendszerváltás leghülyébb, és valljuk be – legátgondolatlanabb – intézkedése. Támadási felületet adott a vörös söpredéknek, rendszertelen és botor, hiszen este hat után sok vidéki településen nem lehet cigarettát venni, mert a nemzeti dohánybolt bezárt. Másutt ötven méteres körzetben négy-öt trafik is működik. A biztonságról ne is beszéljünk... belátni nem lehet, tehát könnyen kirabolható még akkor is, ha a „nagyönhülye” törvényalkotó megbízóinak engedelmessé tette a boltokban. Hiszen a kamerát is valakik



behozzák az országba, forgalmazzák, és beszerelik... mint a laptopokat, a számítógépeket, a pénztárgépet, a számítógépes programot. Olyan érzésem van, mintha a maffia odaszólt volna a törvényalkotónak, törvényhozónak, hogy „te kis hülye köcsög, kidolgoztuk a nemzeti trafikálózat tervét. Csinájjá törvényt belőle wazze”. És a kis köcsög csinált... Megkapja érte a pénzt, a boltok megnyílnak, a pénz befolyik a maffiának, majd a közfelháborodásra és a tarthatatlanságra tekintettel és hivatkozással az egész törvényt megváltoztatják, és minden ismét a normális mederben megy majd tovább... Lesz majd másik botorság, amit törvénybe iktatnak... a maffia ismét beszedi a pénzt és a törvény ismét megsemmisítésre kerül. Egy államtitkár sötét körvonala jelenik meg előttem bármilyen hasonló ügy kerül szóba. Hiszen itt áll az ajtóban egy újabb nagy maffia-buli: a nemzeti kaszinók ügye.

Jó volna a dohányosokat is emberszámba venni Magyarországon. Mert mint a bécsi kávéházi példa is mutatja, lehet! Én magam nem dohányzom, de engem is sért az, amikor Pesten a legforgalmasabb és a hozzánk látogató külföldiek által is leglátogatottabb területeken nem látni mást, mint kisebb csoportokba verődött, cigarettájukat – mert munkaidejük van éppen – gyorsan szívó embereket. Kapualjról-kapualjra sok-sok ember szívja a városi



benzingózzal együtt a cigi füstjét... mert a „nagyönhülye” törvényalkotónak nem ért el az agyáig: - a cigarettát nem annyira káros, mint kihajtani a munkahelyekről a dohányosokat, és benzingózt is velük szívni be.

Budapesten ma ezt a látvány komikus... pincérek, konyhafőnökök, igazgatók, beosztott irodisták, eladók és melósok bandázva szívják a cigit és a benzin-kórt... mert a Parlamentben így határoztak. Őt méter erről meg arról, és jön a közterület alulművelt és pofázik, figyelmeztet, jön a tisztiorvos a kocsmába és büntet, és jön mindenki ellenőrizni és büntetni és rosszat tenni a másikkal... hiszen ez ma a magyar társadalom, a hozzá nem értés és a bürokrácia fejtelensége. Magyarország.

Pedig, lehetne jól is, és békében élni egymással és jó törvényekkel, okosan, emberi hangon... mint Bécsben, a kávéházban... ahol nem ismerik a beteges magyar bizonyítási kényszer miatt kötelező HACCP előírásokat sem. Csak borzonganak tőlünk, ha beszélgetésbe elegyedünk velük. Jó lenne tehát jól tenni, amit tenni kell... mert már nem is szánnak minket. Röhögnek a 18-as karikán...

Egy trafikos barátom boltjának bejáratánál egy felújított, csóré néni mutatja a boltba vezető irányt... „ha már úgyis az epres síkosítót meg a vibrátort keresték...” - mondja -... „pedig a vibrátor, azaz a műpénisz a Parlamentben van nem itt. Ő találta ki a nemzeti dohányboltot. Így...” A Déli pályaudvari trafikosnál pedig, aki huszonöt éve árulta a cigarettát, már csak az üres műanyagtárolók éktelenkednek. Huszonöt év után ő nem nyert pályázatot...

# Rendhagyó ünnepi ima a Nagyboldogasszonyhoz

Mennyei Édesanyánk!

Igaz, hogy amikor Szent István felajánlotta Magyarországot és a Szent Koronát Neked, az én családom még valahol Bajorországban élt, s talán semmi mást nem tudott Magyarországról, mint azt, hogy ideküldték Gizellát, valami ázsiai vad nép királyához feleségnek, s ez a király felvette a római kereszténységet, és a sok szenvedés után, most talán megbékél ez a harcos és kegyetlen nép. Mondom, valami efféle tudhatott akkoriban a bajorországi ember. Aztán telt-múlt az idő, és egyre több német keveredett ebbe az országba, s egyre többen tapasztalták meg ennek az országnak a varázsát, s lett választott és szeretett hazájuk. Igen ám... de mint a Bibliával, úgy vagyok a magyar történelemmel is: csak a rám vonatkozó részek érdekelnek. A Bibliában az Ószövetség nem érdekel, mert az én hitem szerint az Istennel kötött szövetség Jézus óta létezik. Számomra az az érvényes szövetség... abba csöppentem bele, arra neveltek. S ez az egyik találkozási pontom a Szent István utáni magyarokkal. A magyar történelem is attól a perctől érdekel, amikor őseim betették a lábukat ebbe az országba, úgy háromszáz éve. Katolikus emberek új hazát találtak itt, saját kultúrájukat hozták, saját nyelvükön beszéltek és imádkoztak, s tetszett nekik, hogy a magyarok is éppen úgy tisztelnek Téged, mint ők... Ez is egy találkozási pont a magyarokkal...

Azonban elkeseredem, amikor látom ennek az országnak a problémáit, bajait. Elkeseredem, amikor látom az ellenségeskedést, a minden szinten megvalósuló csalást és hazudozást, a gyűlölséget, ami manapság politikai irányzattá vált. Elkeseredem, amikor látom, hogy az egykor méltán tisztelt hivatalok nem működnek, s ha működnek is, csak törvénytelenül és csak saját érdekükben... Elkeseredem, amikor látom, hogy az őseimet is bántó, nekik is mély szomorúságot okozó Trianon emlékére nem szabad harangozni... nem szabad „Téged hívni” a harangszóval és az imával... de egy másik nép fájdalmát kötelesen tanítják az iskolákban, országos megemlékezéseket tartanak állami rendelkezés alapján, míg Trianont csak szűk körben siratják el, mert beteges módon a szétszaggatás emléknapiját összetartásnak nevezik kormányzati szinten is... Fából vaskari-

ka... Mivé lett őseim választott hazája? Mivé lett az ősi magyar erény, amely Európa szerte híres és példaértékű volt?

Kegyes Szűzanyánk, Nagyboldogasszonyunk! Nekünk, magyarországi sváboknak is édes haza ez az ország, hiszen ennek az országnak a nyelvét beszéljük mindennapjainkban, ennek az országnak a problémáival élünk együtt, s éppen úgy magunknak érzünk minden örömet is, mint a magyarok, vagy mint a Magyarországon élő tisztességes(!), építeni akaró és magyarságot tisztelő más nemzetek.

Azonban mi másként éljük meg ezeket a bajokat, Magyarország mai helyzetét, mai problémáit. Igaz, mi is szenvedünk, mi is kivesszük a részünket mindabból, amitől a magyarok is kínálódva élnek mindennapjaikat. Együtt élünk át minden keservet és együtt kellene e bajokon, a közös hazában segíteni. Igen, mi másképpen éljük meg ezeket a problémákat, mert nem értjük a magyarok egymás ellen acsarkodó magatartását. Nem értjük azokat, akik az olimpiai bajnokok teljesítményét semmibe vetik, s lekicsinylőn, magyarelles módon írtak a londoni szereplésről, miközben a világ ünnepelte a magyarokat. Nem értjük a politikában résztvevőket, akik szintén nem magyarhoz - vagy más hazájához hűséges állampolgárhoz - méltón élnek és viselkednek, hanem ellenségséggel vádolják hazájukat az EU parlamentjében, hazudoznak itthonról a világ felé, mocskolják a legszentebbet, a Heimatlandot. Mert nekünk is szülőhazánk ez az ország, és nekünk fáj a legjobban, hogy ennek a hazának az igazi tulajdonosai – mai urai – ekként, gyűlölködve és mocskolóva tékozzalják el erkölcsileg és fizikailag - ismét saját - hazájukat, azaz közös hazánkat. Érthetetlen és mélységesen primitív az ellenségeskedés egy olyan világpolitikai helyzetben, ahol minden érték, és nemzeti identitás veszélyben van, ahol a nemzetek végső pusztulásra ítéltettek az Isten ellen támadó liberalizmus által, amelyben a szegénység és a nincstelenség áll szemben egy szűk, gazdag réteggel, amely réteg nem tisztességesen, munkából gazdagodott meg, hanem lopásból és csalássorozatokból, hazaárulásból és aljas vádaskodásokért kapott sántáni harminc ezüstsóból...

Mi talán gazdagabbak lennénk, mint a magyarok? Hiszen mi, az olimpián szerzett német aranyak láttán is könnyezve örülünk, s ugyanígy érzünk, amikor a magyar versenyzők nyakába akasztják az érmet, s a magyar himnuszot játszzák. Mi, ha rokonokhoz megyünk „külföldre”, sem szidjuk Magyarországot, mert szeretjük, és az ember az édesanyját sem szidja... Nem keressük azokat a felelősöket, akik a hortobágyi koncentrációs táborokban halálra éhezettették rokonainkat, akik csak azért, mert németek voltak, Szibériába küldtek édesanyákat, gyereklányokat, aggokat és életerős embereket, akik ártatlanul szenvedtek egy aljas hit és emberség nélkülvilágban. Mi nem támadunk, és nem vádaskodunk, mert békében és szeretetben akarunk élni eleink által, háromszáz éve választott magyar hazánkban. S

nem vagyunk gazdagabbak a magyaroknál. Hacsak az nem gazdagság, hogy mi két országot tudhatunk hazánknak, mi két országban élhetjük meg az otthon tudatot, de mi egyiket sem tudnánk elárulni, egyik ellen sem tudnánk külföldre menni panaszzal, s egyiknek a történelmét sem ócsárolnánk anyagi érdekből...

Mert nekünk őseink bajor, türiingiai, baden-württembergi földje is szent, s szent az a föld is, amelyen ükanyaink, nagyanyáink felnőttek, ahol mi és gyermekeink a magyar nyelvet megtanultuk, s ezen a nyelven (is) imádkozunk... amely országot hazánknak nevezhetjük, annak máig fájón – és a szintén német nyelvet beszélő, de tőlünk távol álló százok árulása miatt – elcsatolt részeivel együtt. Mert a könnyeink is közősek a magyarok könnyeivel. Pedig lehetnének kárörvendők, és rosszakarók is, de mi tudjuk, hogy az a fájdalom, amelyet eleink a hortobágyi istállóknak, a vagonokban elszerveztek, az nem a magyar nemzet bűne, hanem egy politikai korszaké, amelynek kiszolgálói voltak ugyan Magyarországon, de hívei nem.

Édes Szűzanyánk!

Add meg a magyaroknak, hogy egy évszázad után ismét felismerjék hazájuk és nemzetük értékeit, hogy kellő alázattal és bűnbánattal visszaforduljanak Hozzád, és segítségedet kérve felépíthessék a hazát saját maguknak, azaz annak a népnek, amelyért Szent Fiad életét adta. Add meg magyarok és bajorok Égi Királynője, Nagyboldogasszonya, hogy a magyarországi németek újra azzal a lelkesedéssel építsék a magyar hazát, mint tettek évszázadokig a szenvedések és a megaláztatások ellenére, hittel és keresztényi elkötelezettséggel. Add, hogy béke és türelem jellemezze Magyarország társadalmát, és belátás, értelem, és a néphez való hűség és alázat vezesse Magyarország vezetőit. Add, hogy a magyarországi magyarok az erdélyiek hazaszeretetéért átvegyék, magukénak mondják és megértsék, hiszen Erdély ebből a hazaszeretetből él és táplálkozik.

Mennyei Édesanyánk!

Mint 975 évvel ezelőtt, az országban hasonló kilátástalanságot, hitetlenséget látó Szent István, most én is, méltatlan fiad felajánlom Neked a Kárpát-medence Magyarországot, a benne lakó népeket és nemzeteket, az államok vezetőit, a gyermekeket, a betegeket, a szülőket, a családokat... Kérlek: vezess el e népeket Szent Fiadhoz, hogy általad benne egyesülve békében, szeretetben és hittel eltelve új életre kelhessünk. Add, hogy legyen erőnk és kitartásunk példát mutatni Európának, és újraépíteni a keresztény Magyarországot, amelyben bajor, baden-württembergi és türiingiai őseink hite is egykor fundamentummá lett... Add meg nekünk a békét és a rendet, hogy utódaink, a magyarok utódaival együtt egy békés keresztény országnak, Mária országának hű és hazájukat szerető lakosai lehessenek.

Amen!

Stoffán György